

Femeile mironosițe - vestitoare ale Învierii

În Sfintele femeile mironosițe găsim mărturia sensibilității feminine, care întrece adesea curajul bărbaților. Dovadă că atunci când apostolii L-au părăsit pe Domnul, „fiicele Ierusalimului” L-au însoțit și L-au plâns. În vreme ce ucenicii stăteau închiși de frica iudeilor, mironosițele înfruntau întunericul nopții și porneau spre mormântul din grădina de la marginea cetății. Mironosițele sunt pilde de dăruire pentru Domnul. Credința lor luminează, ca lumina pascală, peste timp, întocmai ca o făclie nestinsă, iar curajul lor ne încălzește inimile. Exemplul lor va fi urmat, peste veacuri, de milioane de suflete curate și sfinte, care L-au mărturisit pe Hristos, devenind ele însele purtătoare ale bucuriei Învierii. Lumina făcliilor ce se aprind în Biserică, luminează ce pleacă din altar și se răspândește pretutindeni, este asemenea glasului mironosițelor care, plecând de la mormântul Domnului, au vestit și celorlalți: *Hristos a înviat!* Vestea aceasta a umplut tot pământul și umple și astăzi casele noastre cu lumina credinței Învierii. Mormântul Domnului se găsea într-o grădină, așa cum și raiul, odinioară, era tot într-o grădină. Și așa cum moartea nu poate exista în rai, tot astfel nici mormântul din grădina Ghetsimani nu L-a putut ține închis pe Cel ce este Viața, acest mormânt devenind el însuși de-viață-dătător. Femeile de mir purtătoare, propovăduitoarele acestei minuni, poartă în însele duhul Învierii lui Hristos și sămânța credinței noastre în nemurire. În Duminica a treia după Învierea Domnului, Biserica cinstește în chip deosebit pe femeile purtătoare de mir, dar, în același timp, pornind de la ele, caută să pună în legătură cu ele și propovăduirea lor, sufletul tuturor celor care Îl mărturisesc pe Iisus Hristos, Biruitorul morții, pe de o parte, dar, în mod special, sufletul femeii creștine, chemat la o menire cu totul excepțională. Sunt cuprinse în cinstirea Bisericii toate acele femei iubitoare de Hristos: mame, soții, fiice, surori, care de-a lungul timpului au avut o contribuție majoră la afirmarea adevărului Învierii în familie, în societate și în Biserică. Ele au transmis în mod inconfundabil, din generație în generație, căldura iubirii de Dumnezeu și de Biserică în sufletele celor apropiați lor, promovând valorile Evangheliei lui Hristos Cel înviat, transformând casa lor într-o mică biserică de proclamare a Învierii. Femeile creștine de astăzi se străduiesc și ele să ducă mai departe exemplul de bunătate, de milă, de curaj, având ca model în primul rând pe Pururea Fecioara Maria, care în Evangheliile Învierii trece aproape neobservată, identificându-se, cu discreție, cu celelalte femei mironosițe, deși ea rămâne Maica Domnului nostru Iisus Hristos. Copleșiți de lumina și puterea Învierii propovăduite de femeile mironosițe, să ne rugăm Biruitorului morții să ne trimită și nouă bucuria din lumina Învierii Sale, pentru ca și noi să-L mărturisim pe El și să-L propovăduim cu aceeași credință, iubire și curaj în toată viața noastră. Amin.

La mulți ani tuturor femeilor creștine ortodoxe!

Sfinții Mucenici Chiril, Chindeu și Tasie - 26 aprilie

Sfinți români și protoromâni Chiril, Chindeu și Tasie, au fost trei martiri recrutați din rândul populației autohtone dacoromane din Scythia Minor (Dobrogea), în anul 304, în cursul groazniciei persecuții a împăratului Dioclețian. Ei au pățit în cetatea Axiopolis, lângă Cernavoda de astăzi, unde mai târziu s-a ridicat și o biserică în amintirea lor ale cărei ruine se mai văd și în zilele noastre. Sfântul Chiril era cinstit în Axiopolis, având cinci zile de sărbătoare. El a suferit chinuri pentru Hristos într-o zi de 26 aprilie. Tot în aceeași zi a pățit și Sfântul Chindeu. Martiriul Sfântului Tasie a fost la Axiopolis, iar moaștele i-au fost așezate în Durostorum. Din actul său martiric aflăm că era soldat în armata romană, în vremea persecuțiilor lui Dioclețian. În cinstea zeului Cronos, numit de romani Saturn, era răspândită sărbătoarea „saturnaliilor”. Cu acest prilej se alegea un soldat care timp de 30 de zile putea să-și permită fapte nelegiuite și rușinoase. După încheierea acestor zile, el urma să fie adus jertfă lui Cronos și ucis cu săbii. S-a întâmplat să fie ales tocmai soldatul creștin Tasie. „Aprins de râvna sfântă”, după cum mărturisește actul său martiric, și-a dat seama că după acele petreceri deșarte și trecătoare, „va fi aruncat în focul cel veșnic”, încât Tasie și-a zis: „Este mai bine pentru mine să sufăr puținele chinuri și munci, pentru numele Domnului Iisus Hristos, iar după moarte să moștenesc viața cea veșnică împreună cu toți sfinții”. În fața prietenilor săi a mărturisit că este creștin și preferă să fie adus jertfă lui Hristos. Închis fiind, neînfricatul Tasie a respins cinstirea împăraților de atunci, ceea ce i-a adus sfârșitul. A fost

supus la multe chinuri și în cele din urmă s-a ordonat să i se taie capul. Sfintele moaște au fost duse cu cinste la Durostorum. Biserica Ortodoxă Română îi sărbătorește pe acești sfinți mucenici la data de 26 aprilie. Numele lor sunt pomenite într-o inscripție descoperită în Dobrogea în anul 1947. „O, prealăudați purtători de Dumnezeu, Sfinți români, cei ce ați primit cununile neveștețite ale mării și v-ați învrednicit de mângâierea raiului, ascultați ruga noastră din inimi curate și smerite; fiți mijlocitori pentru noi către Înduratul Dumnezeu și rugați-vă să ne izbăvească de osânda veșnică; să primim iertare împreună cu voi, să viețuim acolo unde nu este durere, nici întristare, nici suspin, ci viață fără de sfârșit ca să cântăm lui Dumnezeu: Aliluia!”. Amin!

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Ce este virtutea creștină?

Răspuns: Virtutea creștină este deprinderea și stăruința de a împlini, legea morală întregă, cu ajutorul harului dumnezeiesc, din dragoste curată față de Dumnezeu și față de aproapele. Virtutea creștină înseamnă tăria și statornicia pe calea binelui, în săvârșirea faptelor bune și biruința neîntreruptă asupra răului. Ea trebuie să cucerească întreaga ființă a creștinului și să-i fie întotdeauna podoaba cea mai aleasă.

Întrebare: Care sunt însușirile virtuții creștine?

Răspuns: Tăria în împlinirea faptelor bune se câștigă prin încordarea neîntreruptă a puterilor sufletești împotriva poftelor și a ispitelor care îndeamnă mereu la fapte rele. Cu privire la aceasta, Mântuitorul spune: „Din zilele lui Ioan Botezătorul până acum împărăția cerurilor se ia prin stăruință și cei ce se silesc pun mâna pe ea” (Matei 11, 12). Stăruința pe calea binelui trebuie să fie de bună voie, nu de silă, precum spune Sfântul Apostol Pavel: „Căci dacă fac aceasta de bună voie, am plata; iar dacă o fac fără voie, am numai o slujire încredințată” (1 Corinteni 9, 17). Stăruința pe calea binelui să fie și cu știință, adică omul să săvârșească faptele bune cu silința de a cunoaște tot mai bine voia lui Dumnezeu: „Ca să deosebiți care este voia Lui Dumnezeu, ce este bun și plăcut și desăvârșit” (Romani 12, 2). Aceasta înseamnă puțința, dar și datoria creștinului de a se desăvârși în virtute. Virtutea trebuie să se arate prin fapte, căci nu este de ajuns a cunoaște binele, ci trebuie a-l și face. „Nu cei ce aud Legea sunt drepti la Dumnezeu, ci cei ce împlinesc Legea vor fi îndreptați” (Romani 2, 13). Virtutea creștină trebuie să fie însuflețită de dragoste curată către Dumnezeu și către aproapele, precum cere porunca dragostei (Matei 22, 37). În Sfânta Scriptură, cuvântul virtute este foarte rar folosit. În locul său sunt întrebunțate cuvintele: dreptate, evlavie, faptă bună.

Întrebare: Care sunt roadele virtuții?

Răspuns: Evagrie Monahul spune: „Virtutea este hrana sufletului”. Virtutea potolește pornirile rele ale omului, înlătură ispitele, îl face pe creștin liber de păcate și rodește în sufletul lui binele cel câștigător de mântuire. Ea îl face pe creștin plăcut lui Dumnezeu, mulțumit în viața pământească și fericit în viața viitoare. „Trăind în virtute, suntem ai lui Dumnezeu”, spune Sfântul Antonie cel Mare.

Întrebare: De ce însă cei virtuoși nu sunt feriți de necazuri?

Răspuns: Uneori vedem că oamenii cu o viață păcătoasă trăiesc în îndestulare sau chiar în risipă, în desfătare și mulțumire, pe când cei virtuoși sunt bântuiți de necazuri și strâmtorări. Trebuie să știm însă că mulțumirea adevărată nu ne-o dă numai îndestularea pământească, ci și judecata conștiinței. Păcătosul, chiar dacă trăiește în situațiile cele mai bune, este muștrat de conștiință pentru fărâdelegile săvârșite, se teme mereu de pedepse și este neliniștit, cu toate că alții îl cred fericit. Cel virtuos, dimpotrivă, chiar dacă trăiește în strâmtorare pământească, având conștiința curată, îndură toate, cu nădejdea în bunurile vieții viitoare și este liniștit în inima sa. Necazurile pe care le îndură dreptii sunt pentru dovedirea virtuții lor. Insuși Mântuitorul a suferit din partea oamenilor, rămânând și în acest exemplu pentru creștini. *va urma*

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Luni 23 aprilie	7 ⁰⁰ - 10 ³⁰	Utrenia și Sfânta Liturghie Pomenirea morților
Miercuri 25 aprilie	17 ⁰⁰	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 27 aprilie	17 ⁰⁰	Sfântul Maslu cu 7 preoți
Sâmbătă 28 aprilie	7 ⁰⁰ 18 ⁰⁰	Sf. Liturghie, pomenirea morților Vecernie
Duminică 29 aprilie	7 ⁰⁰ 11 ⁰⁰ 18 ⁰⁰	Utrenia și Sfânta Liturghie Program de bibliotecă Vecernie

Frânghia din nisip

Odată, undeva, într-o țară, au considerat tinerii, că bătrânii sunt inutili și constituie o povară și s-au hotărât să-i expulzeze. Țara lor s-ar fi numit „țara fără bătrâni”. Regele țării vecine, auzind de fărâdelegea pe care au făcut-o, dorea să le dea o lecție. I-a amenințat că, dacă nu-i împlinesc cererea, va veni asupra lor cu război. Cererea era ca să-i înapoieze frânghia de nisip pe care bătrânii lor o împrumutaseră de la el. Tinerii din „țara fără bătrâni” erau în mare fierbere. N-auziseră și nu văzuseră vreodată o frânghie de nisip. Unul dintre tinerii însă, care-l iubea tare pe bătrânul său tată, îl ascunsese tainic și nu-l expulzase. S-a dus la el în ascunzătoare și i-a relatat necazul în care se aflau. Și bătrânul l-a sfătuit: „Cereți-i regelui vecin să vă dea un capăt de frânghie din nisip de model și-i veți înapoia toată frânghia”. Când a auzit regele a exclamat: „La voi în țară mai există un bătrân!”. Iar tinerii, muștrați de conștiință, și-au chemat bătrânii părinți pe care-i expulzaseră să se întoarcă acasă. Au înțeles acum că sfaturile bătrânilor sunt de mare valoare.

O pietricică poate fi un diamant

Un bărbat se plimba pe plajă într-o noapte cu lună plină și se gândea: „Dacă aș avea o mașină, aș fi fericit. Dacă aș avea o casă, aș fi fericit. Dacă aș avea un serviciu perfect, aș fi fericit. Dacă aș avea o soție perfectă, aș fi fericit”. La un moment dat s-a lovit de un săculeț cu pietre, l-a ridicat și a început să le arunce în mare una câte una. La fiecare zice: „Aș fi fericit dacă...”. Așa a făcut până în momentul în care i-a rămas o singură piatră în săculeț, pe care a și păstrat-o. Ajungând acasă, a constatat cu uimire, că aceea pietricică era un diamant valoros. A realizat atunci câte diamante a azvârlit în mare fără să se oprească și să aprecieze. Câți dintre noi, oare, în trecerea vieții, nu aruncăm comori prețioase, în timp ce așteptăm ceea ce credem că este perfect? De câte ori nu visăm și dorim ceea ce nu avem, în loc să apreciem ceea ce este lângă noi. Să privim în jurul nostru și, dacă ne vom opri să analizăm, ne vom da seama cât de fericiți suntem. Fericirea e foarte aproape de noi, însă nu i-am dat prilejul să o demonstreze. Observăm pietricica și poate fi un diamant valoros. Fiecare zi este un diamant prețios, valoros și de neînlocuit. Depinde de noi dacă vom profita de el sau îl vom arunca în marea uitării și nu-l vom mai recupera niciodată.